

► La BSO de VNG

The movidas, la broma ressurgeix

La banda més bandarria recarrega les piles per tornar a plantar cara

'Siempre de movida'

Leroy Psico i Nikki de Covent Garden (rapejadors o MC's) i Kike Yemas (DJ) són les tres cares visibles dels infants terribles de l'escena musical vilanovina. El nom sorgeix del fet d'estar *siempre de movida*. Nikki i Leroy també tenen un altre projecte, Los Jaranas, un grup instrumental que parodia els grups de heavy metal. Riu i/o escandalitza't a myspace.com/themovidas

Presentadors de televisió

The Movidas recordaran sempre la temporada 2005-06 per la seva participació al programa *Hip-Hop Tuning* de Cuatro, on ells mateixos presentaven un espai dedicat a l'actualitat d'aquest estil. L'experiència va ser positiva però molts raperos els van agafar mania. Aquells que s'ho van perdre, poden veure-ho a la carta a www.cuatro.com/programas/cuatrofera/hiphop

D'esquerra a dreta, Leroy Psico, Kike Yemas i Nikki de Covent Garden en plena acció urbana

LEO

// BLAI MARSÉ

Si et disposes a llegir aquest reportatge i saps qui són The Movidas, segurament t'identificaràs amb un d'aquests dos perfils de persones: o bé els odies i somies que mai més tornin a pujar a un escenari o ets dels qui els adores i no penses de riure en els seus atrevits i originals directes. Les opinions són lliures, però el que és evident és que no deixen indiferent a ningú. Els orígens d'aquesta banda es remunten a una broma nascuda l'any 1999 que no es va materialitzar fins al cap de dos

anys. Nikki de Covent Garden, un dels dos MC (rapejador) del grup, explica que la idea era més aviat fer una *performance*, ja que va coincidir amb el començament d'*Operación Triunfo*. La màxima d'Andy Warhol que tothom té dret a 15 minuts de fama, fou la inspiració del grup vilanoví.

A un concert de The Movidas pot passar de tot. Ens basem en la improvisació i anem en contra de tot, fins i tot de nosaltres mateixos. Ens ha passat de tot als concerts, des que una noia ensenyi els pits fins que ens tí-

rin gots. De fet, el que busquem és provocar el públic, assegura sense complexos Nikki. Molts els encasellaran dins l'escena hip-hop, mentre que d'altres els titllaran d'inqualificables, però ells ho tenen ben clar: no ens podem considerar un grup de rap. Diem que som un grup de hip-hop quant a formació (un DJ i dos rapejadors), però la nostra idea va sorgir d'una broma, és molt diferent.

La provocació que busquen és de tal magnitud que han arribat a dedicar cançons íntegres a col·legues que els han criticat. Fins i tot, un conegut bar del passeig Marítim que acostumen a visitar per amistat amb els cambres, inclou la frase *The Movidas no mola* a tots els tiquets que donen als clients.

En el fons, l'entorn sempre és un factor important a tenir en compte: Ens movem en un nucli on la gent és molt creativa, tothom té grups. Nosaltres no sabíem fer res i vam pensar en fer un grup de rap com una broma, explica sincerament el de Covent Garden.

Pocs grups poden presumir de ser la maqueta de l'any 2004 de la revista *Mondosonoro* sense ni tan sols haver-la enviat. A dia d'avui, costa d'entendre que encara no hagin enregistrat cap disc de llarga durada. Nikki raona que ens van sortir ofertes de segells, però potser pel fet que tot hagi sortit d'una broma, mai no ens hem sabut vendre gaire i se'ns ha fet tot molt gran. Tot i que ja hagin passat gairebé quatre anys d'aquell moment, tot sembla apuntar cap a un ressorgiment de la banda: Estem en una etapa bastant aturada, però estem intentant ressorgir.

Personatges com Javi Jevi, Manoli, la bateria de The White Stripes, Pachón, els nens *pelaos* d'Andorra i sobretot Michael Knight i les seves ulleres dels anys vuitanta estan ansiosos per tornar a acompanyar-los en directe. De moment, sabem que el 5 de setembre tocaran al Festival Sintonitza de Santa Coloma de Gramenet.

La pregunta és la de sempre: quan tornaran a actuar a Vilanova?

+ L'imp3 de The movidas

Aquell qui hagi presenciat un directe d'aquesta formació i no hagi entès què és el que fan a sobre d'un escenari, està obligat a escoltar aquests quatre discos, un pòquer d'àlbums imprescindibles que justifiquen tots els perquès del so i l'esperit de The Movidas:

Beastie Boys "Licensed to ill" (1986)

"És molt vuitanter. Resumeix el so de l'esperit del vuitanta. És un tipus de hip-hop més pausat en què destaca el so de la caixa de ritmes, fa una barreja entre el rock i el hip-hop. Hem fet alguna cançó agafant una instrumental d'aquest disc. És un disc que ens agrada molt."

Almodóvar & McNamara "Como está el servicio de señoras" (1983)

"Són el principal punt d'admiració, volíem fer

alguna cosa semblant a això: la transgressió de pujar a un escenari i sense ser músic ni dedicar-t'hi professionalment, dir el que penses. Les ganes de passar-s'ho bé i el punt cabareter i *maricón* vénen d'aquest disc".

Rappin Madrid "Rappin Madrid" (1990)

"Va englobar artistes d'Espanya dels inicis del hip-hop. És un tipus de rap molt més innocent que ja no es fa. És un estil que ens agrada molt, i molt més que el hip-hop que es fa actualment".

Suicide "Suicide" (1977)

"Tot i que està fet a finals del setanta, és un disc molt modern que fins i tot avui en dia sona molt estrany. Està fet amb un sintetitzador, una veu i una caixa de ritmes. Representa la fusió amb l'electrònica, que és un estil que també ens agrada molt".

